

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 29/30 juni 2024 dertiende zondag door het jaar¹

Bijna 34 jaar geleden mocht ik de priesterwijding ontvangen. Een heel eenvoudig, diep menselijk gebaar: de bisschop legt zijn handen op je hoofd, raakt je handpalmen aan met de gezegende Olie.

Vandaag gaat het over aanraking.

Een bloed-vloeiende vrouw raakt Jezus aan. Volgens de religieuze wetten mocht zij dit niet. Zij zou haar zogenaamde onreinheid overbrengen op Jezus. Hij is daar niet boos over, ook al vreest die al jarenlang zieke vrouw dat wel. Integendeel, Jezus bevestigt de vrouw: “uw geloof heeft u genezen.” Wat een ontroerende woorden. ‘Niet mijn geloof of mijn macht als man, als Zoon van God heeft u genezen, maar uw geloof.’ Wat kan zo’n aanraking, wat kan zo’n woord toch genezend zijn. Wat raken wij elkaar soms toch weinig, wat bevestigen wij elkaar soms toch weinig. Jezus doet het: dat brengt genezing voor de vrouw. Dit is niet zozeer een medisch relaas, maar een verhaal van ontmoeting, menselijke aanraking.

Dan het kind, een meisje van twaalf. Naar de mens gesproken lijkt zij reddeloos, een nachtmerrie voor vader Jairo en de niet genoemde moeder. “Het kind is niet gestorven, het slaapt.”

Het meisje is de dochter van de overste van de synagoge, de leider van de geloofsgemeenschap.

Kan een gelovig, belijdend man wel meer op de proef worden gesteld?

Een van mijn medewijdingen, 34 jaar geleden - we waren even oud - was een gedreven man. Hij was van ver gekomen. Na een innerlijke omzwerving had hij zich geroepen gevoeld. In een tijd, ook toen, waarin de kerk het moeilijk had, verdeeld was door polarisatie, heel snel kleiner werd. Velen voorspelden het einde van het kerkelijk christendom, zoals er hier in Laren

¹ Wijsheid 1, 13-15; 2Kor. 8, 7+9+13.+15; Marcus 5, 21-43

mensen waren - hoorde ik - die niet geloofden dat er na dertig of veertig jaar nog een Sint Jansprocessie zou zijn. Het geloof was kwetsbaar als een kind.

Mijn medewijdeling preekte daar ooit over, over dat ene zinnetje: "Het kind is niet gestorven, het slaapt." En als het slaapt kan het worden opgewekt, bij de hand gevat, aangeraakt, zoals Jezus deed. Het geloof als een schijndood meisje van twaalf. De mensen rond haar vader Jairus zeiden hem: 'val de Meester niet lastig, er is toch geen toekomst meer.'

Mijn medewijdeling verkondigde dat het zo gesteld was met ons geloof: het lijkt wel gestorven maar het slaapt. Het kan weer tot leven komen als je je laat aanraken door Jezus. "Hij pakte de hand van het kind en zei tot haar: "Talita koemi...Meisje, sta op."

De preek van die leeftijdgenoot die samen met mij werd gewijd zal ik nooit vergeten. Vaak herinner ik mijzelf aan die woorden, juist op momenten waarop ik me voel als die omstanders uit ons evangelie die zeggen: 'houd toch op, Jairo, laat de Meester met rust, reken nergens meer op.' Want die momenten zijn er natuurlijk, bij mij en misschien ook wel bij u.

Dan is het tijd om Jezus weer te zoeken: Hem - zoals Jairo - in het huis van mijn leven te ontvangen, Hem aan te raken in zijn Woord, in het stil worden, in het bidden. Opdat Hij de gelegenheid krijgt mijn hand te vatten en te laten opstaan en mij te eten te geven aan zijn tafel, de heilige Communie. Aangeraakt te worden door Hem en mijn geloof te doen opstaan, mijn onreinheid weg te nemen en mij te genezen. Zo moge het zijn. Amen.

pastoor Nico van der Peet